

BUĎME SVORNÍ.

STAŇKOVSKO

Nepolitický, nezávislý týdeník.

Vychází každou sobotu. — Předplatné: ročně poštou 29.— Kč, půlletně poštou 14.50 Kč. — Redakce a administrace v Staňkově. — Rukopisy se nevracejí. — Inzerce levná, platí se předem. — Kdo ponechá si dvě čísla, stává se odběratelem. — Poštovní úřad šekový číslo 210.627. — Telefon k použití číslo 1. — Novinová sazba povolena řed. pošt. a tel. v Praze, č. 131.619-IIIa 1937. — Dohledací poštovní úřad Staňkov. — Majitelka a vydavatelka Marie Závorková. Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Čekají nás velké chvíle.

Stel. Nesdělujeme nic nového, řekneme-li, že velmi kruté, ale méně hrdinské dělení republiky neuzavírá ventil dynamického výboje s velikými cíli ve střední a východní Evropě. U vědomí toho jest bolestné pomyslení, jak slovanské národní neuvědomnění, roztrášenost a hašteřivost vede lehkomyšlně a hloupě tento výboj za ruku na své mohutné tělo.

Je žalostné konstatovati, že ani krvavá amputace jeho údů neprobouzí svědomí příslušníků nejsilnější této rasy na světě, přestože dějiny již tolikrát daly jí smutnou lekci ze stále se opakujícího a nemravného divyde et impera sousedů.

Ve vrcholné době našeho národního neštěstí nejbolestivěji cítili jsme a cítíme polský muž ve svých zádech, protože právě tato smrtící rána slovanská je vedena osudově nezaslouženě a zrádně.

Hranice našich slovanských sousedů jsou nyní obnaženy a důsledky toho budou nedozírné. Svět a hlavně ten, který ze svého nechce nic dát a jež slovanstvo straší již jen svojí obrovitostí a budoucností, mne si ve zlomyslnosti - k naší společné hanbě - v radosti ruce nad zdoláváním jednoho slovanského národa po druhém -

Rozložíme-li před sebou knihu minulosti, můžeme v ní snadno najít příčiny naší a slovanské neodolnosti, hašteřivosti a nesoudržnosti, kteréžto vlastnosti z nás dělají lehkou a snadnou kořist. Je to výchova málo vlastenecká a málo tvrdá. - Výchova, řízená záměrně z venčí, k našemu vnitřnímu tříštění, k nedůvěře v sebe a k slovanské odstředivosti.

Prozkoumavše tuto černou knihu, mohli bychom býti v pokušení odhodit ji prostě s trpkou vzpomínkou na své pokoření, oddat se tíživé melancholii a tak propadnouti zcela neštěstí a beznadějnosti a to také proto, že pohled do budoucnosti se nám zdá nerůžový a tvrdý. A přece, jen od budoucnosti záleží náš nový život. — Půjde o to, zda velké chvíle, jimž naše přestálá územní, národnostní a hospodářská operace je jen ouverturou, najdou nás lhostejným a na oplátku třeba zlomyslnými, či uvědomíme-li si včas své poslání ve hře, již jako každou hru na konec může rozhodnouti i dobře umístěné „ultimo.“

Nikoliv, tuto knihu zkušeností neodhazujme s odporem, ponechejme si ji pro výstrahu. A na novou, čistou její stranu vpišme toto pevné předsevzetí: připravme se dobře na velké chvíle v nedaleké budoucnosti. Připravme na ně hlavně naši mužskou i ženskou mládež. Vychovávej-

me ji k brannosti, t. j. ke všem ctnostem řádného a spolehlivého občana, k občanské kázi a morálce, k pevnému charakteru, vlasteneckému cítění a odolnosti, k statečnosti a odhodlání ke všem obětem za stát a jeho budoucnost.

Odpolitizujme ji a uchraňme ji od stranicko-politických vychovatelů. - Jedinou ideologií budiž jí státní a národní svrchovanost.

Tak ji vychováme dobře pro armádu, jakožto jedinému viditelnému státnímu a národnímu poutu.

Má-li býti armáda v rozhodných okamžicích pevnou zárukou národních hodnot a státního bytí, nemohou ji tvořiti jen do uniformy převlečení lidé na duchu a těle slabí. Posuzováno z tohoto hlediska, tvrdíme se vši rozhodností - proti všem nerozvázným a zlomyslným řečem, že armáda je mužnou tváří národa, reprezentantem jeho ctností a charakteru a proto také jediným spolehlivým měřítkem jeho vyspělosti a síly.

Čekají nás velké chvíle, protože dnešní dějiny jdou rychlým tempem v před. Tomuto tempu se přizpůsobme, abychom nezůstali pod jeho koly.

Josef Biskup:

Poznej své okolí!

Každý kraj, i ten nejchudší, má zákoutí, která nutí člověka se zastavit alespoň na chvíli, abychom si vryli v paměť krásu krajiny. Někde jest to potůček, jinde skupinka břáz a všechna ta místa sblížíjí lidsvo nejvíce. Na klíně přírody se lehce zapomíná na strasti života, v přírodě teprve poznáváme malichernosti svých starostí a chápeme, že krásno jde kolem nás, jen jest třeba míti oči a hledati. Neutíkat z okamžiku opojení do trvajících sice oslňení, jehož rub však je rozčarování.

Usedneme na prostou mez, sami opuštěni a přec cítíme, že samota nás opouští. Zavoní k nám mateřidouška, zvonek se sklóní k naší ruce, mravenček přeběhne nám po botě a vzduchem zatřpylí se duhové barvy motýla. Vše kolem nás dovede tak zaujmouti, že chvílka, proseděná v pestrém koberci kvítí, jest pro každého milovníka krásna svátečním okamžikem. Jak radostně nás vstá pestrý šat matky přírody po celodenní námaze a práci, jak měkce bere nás ve svoji sladkou náruč a dbá, abychom byli šťastni a spokojeni. Každý kvítek bážlivě se stulí v naší otevřenou ruku a naše oči potěšeny neobyčejným tím bohatstvím a růzností jsou plně zaujaty okolím, že návrat

do střídmých zdí domova musí silně volat, abychom procitli ze svého snění.

Příroda, nejkrásnější náplast na bolavé rány, milostivě se dovede ke každému schýlit a každý, kdo pocítil její měkké obětavé ruce, nezradí ji více. Ať je jaro, zima, podzim nebo léto, vždy a všude vnímavé oko člověka dovede se posilnit a nalézt útěchu. Stačí vycházka do blízkého lesíku a najdeme sta věcí, kolem nichž jsme šli již stokrát a přece nás putají k sobě novosti, dosud nám neznámou, poznáme, že to, co jsme viděli před rokem, dnes je zcela jiné, i když se díváme s téhož místa a ve stejném rozpoložení.

Šli jste někdy úvozovou cestou? Všude plno sněhu, nohy se boří po kolena a přec vidíme, že nejsme sami. Před námi vine se pruh drobných dolčků, větších a menších, vyplašili jsme zajíce, který daleko na obzoru ještě se zastavil, aby se nechápavě podíval k nám, kdo jej vyrušil a zahnal svým příchodem na útěk. - Zdali jste si vzpomněli, když jste šli kolem kříže nebo obrázku, že právě na tom místě kdysi člověk možná zapomněl na svoji důstojnost a snížil se k vraždě? - Viděli jste zlomený stromek, který k vám volá po milosrdenství proto, že náš druh, snad kamarád, ze zlomyslnosti zlomil jeho větev či korunu? Viděli jste koroptev — jak vynakládá všechn svůj um jen proto, aby nás odvedla od místa, kde v hnízdě ji očekávají mladé? Uvědomili jste si při spatření staré zříceniny, kolik věků již přečkala a přečká ještě, dovedli byste vykreslit ty obrazy, které se vám v duchu mňhají hlavou při vzpomínce na minulost kraje? Jdeme krajem a říkáme si verše básníkovy:

Vše, štíty domů, chlěvy, dvorky, dříví stohy, dobytek strakatý, beránci, kozy s rohy, lid jdoucí, vozy s pyli tvrdě bílymi, hus hejna na rybníce, kejhající ryčně, tím sluncem září osvětlené ustavičně, jsou živými ti druhy, milými.

Tak mluvil A. Sova, když na počátku války žil o prázdninách v Čiháni na Klatovsku. I ty jdeš tím krajem, vidíš totéž, dovedeš si vykouzlit v tom nebeském klidu krajiny obrázek, svůj obrázek, který by ti krajinu přiblížil? Víš, kdo jiný tudy před tebou kráčel, aby zachytil krásu budoucím pokolením?

Jdi, jdi, znovu vrať se a znovu vykroč, hled' kolem sebe a až usedneš doma ke stolu nebo na otoman, ve snění se často vracej ke svým vidinám. Obrazy, které tě překvapí, jsou ty nejkrásnější, které ti může život poskytnouti.

ADOLF WENIG: **Kamarádi.** Povídka z domova

Pospíchal ke kočáru a klaněl se pánům, z nichž ten přítlostlý v uniformě něco vykládal. Po malé chvíli kočár se hnul a kolem rohu kovářny přes mostek nad potokem zabočil k faře, kde zpravidla sestupovaly všechny úřední návštěvy, přibývaly do Staňkova. Tenkrát to byla komise od krajského soudu z Plzně, která se do stavila, aby vyhledala místo pro nové školní stavení. Vedl ji krajský komisař.

Jednání o stavbu nové školy táhlo se hezkou řádku let. — Na samém počátku XIX. století shledáno stavení školní za tak chatrné, že samy úřady uznaly za vhodné upozorniti týnského knížete, jenž byl patronem kostela a tedy i školy, že je třeba vystavěti novou budovu bez odkladu. Zprávu o tom našel kdysi pan učitel ve školních listinách a nemálo se podíval liknavosti, se kterou bylo zaviněno, že ani za padesát let potom ještě nová škola nestála. Stará chajda, která se krčila pod doškovou střechou, jako by se styděla před lidmi, byla stále jen spravována, jako příštipkována. Také staňkovští stýdělí se za svou školu před přespolními, ale úřední cesty jsou dlouhé. Teď konečně, po padesáti letech, se zdálo, že dojde přece jen ke stavbě.

Pan učitel ve škole ohlásil pomocníkovi a oba potom dětem, že je půldne prázdno. — Za chvíli se vyrojily děti ze školy tuze hlučně.

„Propána!“ usmíval se dobrácky pan učitel „ještě nám tu školu zboří ta chasa dřív, než budeme mít novou.“ Byl v dobré náladě, viděl se už v duchu, jak se s rodinou stěhuje z toho stavení, kterého se někdy bál, že mu spadne na hlavu. Potom šel k obědu. Měl od pana krajského komisaře nakázáno, ať je po jedné hodině na faře, aby šel potom s komisí. Také pan pomocník se měl dostavit, aby převzal zápis o tom jednání.

Děti už byly ze školy venku, v síni stál jen učitelovic František s vráňovským Herianojc Honzíkem, od včerejška nerozluční kamarádi. „Tatínku!“ obrátil se František nesměle na otce — vcházejícího do světnice. Pan učitel se na prahu obrátil a ptal se chlapce, co chce. Z Františka to šlo jaksi pomalu, ale konečně se otec dověděl, že by chlapec rád se podíval s Honzíkem do Vráňov. Že už mu maminka ráno slíbila, že tam bude moci jednou jít a když teď nemají odpoledne školu — František měl šlešit, že byl tatínek v tu chvíli v dobré náladě.

„No tak si jdi!“ povídal pan učitel, ale napřed se zeptej maminky, jak to bude s obědem.

„Jak to bude?“ ozvala se paní učitelka, která právě se objevila ve dveřích a zaleschla rozhovor.

„Ať se Honzík naobědvá u nás a pak ať si spánembohem jdou. Ale měli jsme to vzkázat do Vráňov, kde že Honzík je, aby neměli doma starost.“

František se otočil na podpatku a v mžiku byl venku. Podíval se od záspi k mostu a vskutku tam stála Tonka Spacojc u kříže a čekala na Honzika. František na ni zavolal a ve chvíli vracel se s ní do školy. Tam jí řekli, co má vyříditi u Herianů a Tonka pospíchala, aby dohonila vráňovské.

Zatím už ve škole seděli při obědě. — Kolem kulatého stolu sesedlo se jich sedm: otec, matka, dcera, František se starším bratrem, host Honzík a pan pomocník. Byla toho dne polévka bramborka a kynuté knedlíky se sekanou, na drobno rozse-

kanou řepou vodnicí v zapražené omáče. Polévka zmizela s talířů dětí a ty ve chvíli nastavovaly talíře, aby jim maminka na ně dala po knedlíku na půlky roztrženém a nalila sekanky. Také Honzík dostal pořádný knedlík a pustil se do něho s chutí zrovna jako předtím do bramborovky, kterou shledal lepší, než vaří u nich do kousky knedlíků a se sekanou pojídali. Honzík si v duchu liboval, jak u učitelů dobře jí, ale František byl už jako na trní. Jeho mysl už byla na cestě do Vráňova. A také, sotva bylo po obědě, chystali se a také, sotva bylo po obědě, chystali se pomocníci na cestu. Pan učitel s pomocníčky odešli na faru ke komisí, bylo už k jedné hodině. Matka chtěla, aby František přišel do Vráňova čist, proto poručila, aby honem sundal kabátek a umyl si ruce. Ze by si umyl tvář dobře, o tom pochybovala. Vzala mokřý hadr, usedla na židli a přitáhla si Františka k sobě. Potom objala jej levicí a pravicí hadrem mu tak dlouho drhla tvář, až myslila, že všechna špína od rána nasazená je dole. — Kluk prskal a vzpouzel se, chtěl křičet, ale sotva to jednou zkusil, už cítil mokřý hadr v ústech. Konečně František vyvázl z matčina nevídaného objetí, vzal honem ručník, utřel se do sucha a už sahal po čepici.

„Tak jdi, matka svolovala, a dej pozor, ať si něco nevyvedeš. Jak by u vás zlobil, obrátila se na Honzika, povíš mi to.“

A tak se chlapci konečně vypravili na cestu. Ale sotva byli ze dveří venku, vyběhla Františkova maminka za nimi na zásep a volala: „Chlapci, na něco jsme zapomněli. Jak se František dostane domů? Sám přece nemůže jít domů z Vráňov!“

„My ho s Tonkou spacojc dovedeme až k městečku“, volal rozšafný Honzík a matka Františkova byla spokojená. Chlapci v tu chvíli byli už na mostě a brzy zmizeli zrakům paní učitelové. — Ve škole čekali Františka z Vráňov až k večeru, ale stalo se, že se s ním shledali záhy odpoledne. To bylo takové:

Oba chlapci šťastně došli do Vráňova, kde je uvítal před Herianojc statkem děda.

„To sou k nám hosti, volal vesele a dodával: jen dite do sence, máma ví, že přijdete, něco vam dá, abyste se posilnili.“

Honzík popadl Františka za ruku a táhl po záspi do stavení. Selka stála ve dveřích a smála se na malé školáky.

„Tak to je ten tvuj kamarád? Víтам tě, chlapce! Pote chlapci, máte dojista hlad.“

„Moc ne, odpovídal Honzík, vždyť jsme nedávno vobědváli.“

„Ty si také vobědvál?“ divila se matka. Honzík pověděl, že byl na obědě u učitelů a co měl.

„Nu, dyť vy tuhleto mlíko přece ne necháte stát“ jistila selka, strkajíc před sebou oba chlapce do světnice. Tam na stole v rohu stály dva kamenité hrnky slušně veliké s kyselým mlékem. Vedle každého hrnku ležel pořádný rozpek, plac-ka z černé mouky, pečená na plotně. — Honzík se hnul hned za stůl na lavici k k hrnku. Františka musele selka pobízet, ale za chvíli byli chlapci v tom a netrvalo dlouho, hrnky byly prázdné, pijáci si utírali bílé vousy a dojívali rozpeky. To už se Honzík hrnul zase ze sence a František ostýchavě za ním.

„Kampa, kampa tak honem?“ ptala se selka.

„My pudeme, mámo, na hrušky“, oznamoval Honzík svůj plán. (Pokračování.)

Jaroslav Janovský:

Případ Pavla Krále.

Chvíle, které právě prožil v přednoslově kanceláři, zdály se být Pavlu Královi mnohem spíše fantastickým snem, nežli hrozivou skutečností. Odcházel domů s pocití člověka, kterému bylo vzato to jediné, co mu v jeho těžkém životním údělu bylo osudem přáno, jeho čisté jméno a pověst poctivého a svědomitého muže, kterým vždy byl. Snad to byla právě tato skutečnost, perně zasloužená několika lety svědomité listonošské služby, která přiměla přednostu poštovního úřadu 47 k likvidování tohoto záhadného případu mezi čtyřmi stěnami jeho kanceláře.

Nikdo nevěděl, zda oněch 5000 Kč, jejichž zmizení bylo při revisi objeveno, ztratilo se najednou, nebo po částkách. Fakt byl, že listonoši Královi bylo dokázáno, že se onoho kritického večera před objevením zpronevěry zdržoval v kanceláři do pozdních hodin večerních, kdy ostatní už byli dávno pryč. Nejhouževnatěji to do- svědčoval Králův přímý představený Adámek, jehož svědecké výpovědi byly takového druhu, že přednosta Bartoň byl nucen vyvoditi z nich důsledky. A tak se stalo, že listonoš Král byl vzdor své obhajobě uznán vinníkem a jen své dosavadní poctivosti a dobrému jménu mohl děkovat, že vyšel ze situace bez disciplinárního a trestního řízení.

„Chcete-li nahradit zmizelou částku dobrovolně,“ hovořil k němu přednosta smířlivě, „přičiním se, aby se celá záležitost nedostala za zdi naší budovy. Jsem velmi překvapen, pane Králi, že člověk, na jehož poctivost by byl ochoten kdykoli přísahat, dopustí se něčeho takového.“

„Pane přednosto,“ řekl chvějícím se hlasem, „je to pro mne značná částka a nemůžete přece na základě pouhého podezření . . .“

„Provedl jsem důkladné šetření,“ přerušil ho přednosta, „a musím přiznat, že celá záležitost se neustále točila kolem vás. A svědectví pana oficiála Adámka dotvrdilo ono pouhé podezření.“

„Pana oficiála k tomu možná vedly určité důvody,“ pronesl Pavel s nesrozumitelným úsměvem.

„Nezabývám se osobními záležitostmi svých podřízených,“ řekl přednosta ostře. „Chcete-li, podám trestní oznámení na neznámého pachatele, ale na základě dosavadního šetření budu nucen označiti vás za podezřelého z tohoto činu.“

Pavel si uvědomil, co by to znamenalo.

„Ne, pane přednosto,“ řekl těžce. „Zaplatím tu částku. Snad se někdy prokáže, jak dalece mi bylo ublíženo.“

Tím skončila nešťastná příhoda. Pavel Král splácel peníze, které si s tíhou vypůjčil a jeho případ upadl poznenáhlu v zapomnění. Jen z napjatého poměru mezi ním a oficiálem Adámkem bylo zřejmo, že oba muži mají své vlastní a hluboké důvody k vzájemné nenávisti. Ale každá nenávist lidí ryzího zrna se zastaví před zásahem něčeho vyššího, co řídí běh lidského života způsobem, který se mnohdy zdá tvrdým a nelibostným, ale je nutno jej přijmout i když jej nechápe- me. Anebo snad právě proto.

Jednoho pondělního rána nepřišel oficiál Adámek do úřadu. Z poznámek a narážek, které se ozývaly od stolů, bylo zřejmo, že Pavlovu antipatii vůči němu sdílí i valná většina těch, kteří byli pod jeho pravomocí. Listonoši se rozešli po svých rayonech. Pavel se zdržel, neboť měl toho dne zvláštní určení. Ve tři čtvrti na devět se náhle otevřely dveře přednostovy kan-

celáře a tento vyšel neobvykle rozrušen. „Pánové,“ řekl bez úvodu, „právě mi bylo telefonováno z nemocnice na Bulovce, že tam byl dopraven náš oficiál Adámek. Jel na motocyklu do úřadu a srazil se s vozem elektrické dráhy. Utrpěl těžké zranění a velkou ztrátu krve, takže je nevyhnutelně nutná transfuse. Z dárců krve, kteří jsou k dispozici, není ani jediný též krevní skupiny. Doufám, pánové, že nemusím vysvětlovat, proč jsem vám to přišel říci.“

V kanceláři zavládlo napjaté ticho. Z pěti přítomných přicházeli v úvahu tři. Pavel Král sňal pomalým pohybem se svých ramen řemen brašny a řekl:

„Převezme-li někdo mou donášku, pane přednosto, pojedu ihned.“

V očích přednosty Bartoně zasvítilo světlé hlubokého uznání těchto skromných slov. Přistoupil k Pavlovi a beze slova mu stiskl ruku.

„Převezmete Královu donášku,“ obrátil se Bartoň energicky na listonoše Bryndu. „A vy, Holoubku?“

„Pojedu také, pane přednosto,“ řekl spěšně růžolící manipulát Holoubek a hrnul se ze dveří.

Zkoušky prokázaly, že krev Pavla Krále je vhodná k transfusi, která byla neprodleně provedena, protože stav zraněného byl nejvyšší kritický. A tak se oba nepřátelé setkali za okolností, které jistě žádný z nich nepředpokládal.

Ztráta osmi set kubických centimetrů krve byla i pro chlapíka, jakým byl Pavel Král, velmi značnou. V hlavě mu hučelo a před očima vířily nesčetné rudé kruhy, které zalézaly jeho mozek krvavou záplavou. Namáhavě vnímal, že už zavazují mu ruku. Bílé lékařské pláště se slily v jeden celek a Pavlovo tělo se napjalo. „Snad mu to pomůže,“ vydechl a upadl do bezvědomí.

V poloprázdné kanceláři poštovního úřadu 47 se živě debatovalo o této události a přednosta Bartoň přemýšlel ve svém křesle o slovech, jimiž by náležitě zhodnotil morální stránku činu listonoše Pavla Krále, který se zatím poznenáhlu zotavoval. Nemálo k tomu přispěla okolnost, že jeho oběť nebyla marnou.

A po několika dnech dva lidé rozřešili záhadu někdejšího zmizení peněz na poštovním úřadě 47. Byl to dárcce krve a neznámý odesílatel poukázky na šest tisíc korun, které došly na adresu listonoše Pavla Krále.

Z týdne.

Dar museu. Městská spořitelna ve Staňkově věnovala místnímu musejnímu spolku 200 Kč jako příspěvek na rozšíření sbírek.

„Osvěta“ ve Staňkově věnovala ze svých úspor při likvidaci: nezaměstnaným svým členům a kovopracovníkům 500 Kč, místnímu museu 200 Kč, fondu „Milion deselihalců“ Sokola Staňkov 100 Kč a pod „Vánoční strom republiky“ ve Staňkově 100 Kč.

Členská schůze Sokola ve Staňkově se koná ve středu 11. ledna 1939 večer v sokolovně. Na programu je volba kandidátní komise pro sestavení kandidátní listiny k valné hromadě.

Šibřinkový list Sokola k letošním šibřinkám vyjde asi v polovině měsíce ledna a překvapí veřejnost bohatým obsahem čtení zábavného i informacemi o podnikání. List bude vydán opět jako pozvánka k šibřinkám.

Páni finančníci a P. T. četnictvo!

V dnešní době velkých přesunů potřebujete nás. Většina vás změnila svá místa pobytu a tím proud pro radiopřijímač. Jejich výměny jakož i eventuelní proměny ze střídavého na stejnosměrný proud odborně a levně provede

TELEFON č. 100.

RADIO-KRATOCHVÍLE DOMAŽLICE.

Výroční trh na zboží ve Staňkově se konal v úterý tohoto týdne a byl velmi slabě obelán trhovci; bylo tu jen 60 stánků. Kupující přišli z celého okolí. — Dobyčí trh pro nákazu slintavkou u dobytka hospodářů v některých okolních vesnicích dosud se nekonal.

Slintavka v obcích: Krchlebech, Poděvousích a Hlohovčicích byla v těchto dnech prohlášena za zaniklou.

Pomocné výbory pro péči o uprchlíky. V minulém týdnu byly ustaveny místní pomocné výbory pro péči o uprchlíky ve Kdyni a ve Staňkově. Tyto místní výbory budou dle instrukcí prováděti přímou péči o uprchlíky ve svém obvodu. Obvod místního výboru staňkovského tvoří všechny obce bývalého okresu horšovsko-týnského, kromě obce Lštění a Nahošic, které patří do obvodu výboru domažlického. Uprchlíci se mohou o podporu hlásiti v úřadovnách uvedených pomocných výborů.

Opět se šeptá . . . Jako lavina se šíří v těchto dnech šepem i nahlas pobuřující zprávy o novém zabírání některých částí území našeho okresu. Odkud se mezi již trochu uklidněnými lidy tyto znepokojující zprávy dostaly, nebylo by tak velkou záhadou, větší ovšem je podivení nad tím, že se nenajde nikdo z kompetentních míst, aby podobné povídačky buď zamezil nebo dovedl říci pravou skutečnost věci přímo. Takovéhle chvíle, podryvané nejistotou, nejsou příznivé klidnému životu tak těžce postiženého kraje, jak toho vyžaduje již potřeba všech lidí v zájmu místa, okresu i státu! Nervy občanů vypovídají službu — nejistota plní jejich nitra obavami. Je potřebí již pevného klidu — za jehož dar, poskytnutý patřičnými činiteli — bude vděčný celý kraj. Nevěříme panikařským řečím — proto důvěrujeme pevnému slovu těch, kteří pravdu znají. A na tu čekáme!

Před deseti roky . . . V lednu 1929 byl ustaven ve Staňkově okresní samosprávný sbor pro býv. zastupitel. okres horšovsko-týnský. — V sokolovně konány sokol. šibřinky v rázu V šumavských hvozdech. — Obecní zastupitelstvo staňkov-městecké se usnelo zavést ještě šest trhů na dobytek. — Regulační plán Staňkova měst. byl schválen zemským úřadem. — V Hlohovčicích byla zrušena četnická stanice a její obvod přidělen stanicím Staňkov a Osvořín.

Kolébka-oltář-hřbitov. Narození v měsíci prosinci: 1. Františka Peštáková, dcera pomoc. v domác. ve Staňkově, 11. Anna Toupalová, dcera tesaře v Hlohovčicích, 20. Jiří Vacík, syn stavitele v Staňkově, 13. Marie Reidlová, dcera pom. v dom. v Neuměři, 16. Josef Otta, syn truhláře ve Staňkově, 28. Anna Martínková, dcera dělníka v Hlohovčicích, 28. Marie Pitrová, dcera řezníka ve Slichově, 31. Jan Král, syn rolníka v Křenovech. Oddání: 4. Václav Šizling, akt. vojín s Anežkou Höslovou z Křenov, 6. Václav Hrubý,

četn. strážmistr s Jarmilou Smekalovou ze Staňkova, 13. František Lorenc, zedník s Annou Mathauserovou z Puclíc, 17. František Multrus, dělník s Frant. Heiclovou ze Staňkova, 26. Václav Kučera, zedník s Anežkou Kohoutovou z Čermné. — **Zemřelí:** 6. Anna Mazancová, výměnkářka z Ohůčov (61 let), 8. Marie Herianová, školačka ze Všekar (10 let), 9. Josefa Zahradníková, dítě z Hlohovčic, 10. Jan Vostracký, výměnkář z Čermné (74 let), 16. František Čada, dítě z Krchleb, 17. Markéta Dlouhá, vdova z Křenov (83 let), 18. Josefa Machová, soukromnice ze Staňkova (82 let), 23. Vojtěch Ptáček, výměnkář z Puclíc (84 let), 24. Eva Bernklauová, domkářka z Puclíc (73 let), 25. Jiří Liebl, sklář ze Staňkova (46 let), 26. Petr Herian, zedník z Puclíc (57 let), 28. Kateřina Ircingová, manželka sklepmistra ze Staňkova (56 let).

Dobře se rozloučili se starým rokem v staňkovské sokolovně, kde sál zaplněný návštěvníky skýtal oku dobrý obraz opravdového veselí, nenucené zábavy a všestranné spokojenosti s bohatým programem. Pčinili se o to všichni účinkující, jež se podařilo režiséru Josefu Žákovu získati a našemu náročnému publiku plně se zavděčiti, což dotvrzovala nejvíce slova: takový program už sokolovna dávno neviděla. Korunou večera byli naši hosté: Maxa Vlasák, konferenciér večera a manželé Janovských z Prahy se svými zpěvními i tanečními čísly. Získali si rázem obdiv i sympatie celého sálu. Program, jehož spád byl neobvykle rychlý, doplňovali kromě uvedených místní ochotníci: bři Ernstové (zpěv), komikové K. Malík a V. Vlasák, A. Peerová, studenti, Ba-né trio a jiní, všichni snaživí a ochotní. U klavíru se střídaly: sl. Holubová, Kožíšková a Fišerová. Taktéž scéna doznala změny; dobře působilo osvětlení reflektory. Nálada byla dobrá.

Sypejte chodníky pískem neb popelem! Každý majitel domu jest odpověden za přihodivší se úraz! — Totéž platí i o chodnících před radnicí a obecním domem, kde chodec se vydává vážnému nebezpečí úrazu po uklouznutí.

Otevření veřejné knihovny ve Staňkově. Knihovna byla otevřena v sobotu 31. prosince a knihy se budou půjčovati každou středu a sobotu od 6—8 hodin večer za podmínek obvyklých. Knihovna se nalézá v bývalé veské radnici.

Odborný ženský lékař a porodník

Telefon 1202.

MUDr. Jan Hofmann,

em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v. v. nemocnice v Plzni a asistent gynaekolog. sanatoria v Praze ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30, I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

Dnes zahajujeme 14. ročník našeho listu. Žádáme předplatitele, aby laskavě vyrovnali dlužné předplatné a obnovili je.

**Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované
červené a černé, duté cihly, klenovky, dlaždice.
Veškerý cihlářský materiál osvědčené jakosti**

za levné ceny s dovozem kamkoli dodá

F. KREYSA, STAŇKOV

Vlastní doly „DOBŘE ŠTĚTÍ“ V DOBŘANECH.
Osvědčené vzduchem prané UHLI.

Valná hromada Okresní hasičské jednoty Staňkovské č. 135 se koná v neděli 26. února 1939 dopoledne v hotelu Felix ve Staňkově. Na pořadu jednání je kromě jiných záležitostí stanovení data konání slavnosti rozvinutí praporu OHJ a sjezdu, který se bude letošního roku konat v Kvíčovicích.

Neví, kde je Staňkov? „Plzeňský kraj“, který vyšel po novém roce v nové a pěkné úpravě, hodlá ve svých sloupcích přinášeti zprávy z krajů, jak již činíval. Zmíněným číslem však byli čtenáři trochu překvapeni, když v rubrice: Klatovsko, Plánicko a Nýrsko četli nejvíce zpráv ze Staňkovska. V Nýrsku a Plánicku nebudou rozhodně staňkovští hledatí svoje zájmy, proto pro staňkovské, jejichž obvod není malý a bezvýznamný, rubriku: Staňkovsko!

Zemská podpora okresu. Zemský výbor země České povolil našemu okresu domažlickému 20.000 Kč podpory.

O obraz presidenta - Osvoboditele ve školách. Podle posledního rozhodnutí čs. vlády má býti v čele školních učeben umístěn střední státní znak a kříž. Obraz presidenta - Osvoboditele má být na školách umístěn mezi obrazy čelných mužů.

Nováčci musí hlásit změnu bydliště. Ministerstvo nár. obrany vyzývá všechny nováčky, odvedené v roce 1938, kteří po odvodu změnili svůj pobyt, aby ihned hlásili svoje nynější bydliště místnímu obec. městskému) úřadu.

Také ochotníci ve Staňkově hodlají letos uspořádati svůj věneček. Byl by to krůček k sloučení všech ochotníků z různých dramatických odborů v jeden spolek, což by bylo nejen vhodné, ale i naša staňkovská scéně prospěšné.

Biografy.

BIO SOKOL Staňkov předvádí v neděli dne 8. ledna o 8. hod. večerní francouzský film s populárním Albertem Prejeanem, Ditou Parlo a Inkišínovem: Ulička hříchů. Drama nezkušeného děvčete podle známého románu Huga Bettauera. — Všude najdou se úzké uličky s jejich mravní špínou, stálými zločiny, laciným přepychem a prodejnou láskou. Dodatek: Zvukový žurnál.

BIO SOKOL Koloveč předvádí v neděli dne 8. ledna odpoledne a večer český film: „Naši furiantí“, velkolepá veselohra od Ladislava Stroupežnického.

MĚSTSKÉ DIVADLO v Plzni. Dnes odpo.: Bílý kavalír, v neděli odpoledne: Bílý kavalír, večer: Dcera druhé roty.

Masopust 1939.

7. ledna I. národní ples Mladé Národní Jednoty na Staňkovsku ve dvoraně sokolovny ve Staňkově.

7. ledna I. ples Dělnické těl. jednoty ve Lštění v sále u Valkounů.

7. ledna společenský ples v hostinci u Štěpánků v Bukové.

V neděli 8. ledna ples spolku divadel. ochotníků „Sumavan“ v Chocomyšli v hostinci pana Kličky.

14. ledna II. ples studentského spolku Vpřed! ve dvoraně sokolovny v Staňkově.

14. ledna ples kovodělníků v Lidovém domě ve Staňkově.

14. ledna ples hasičského sboru v Čermné v hostinci u Nohavců.

15. ledna ples hasičského sboru ve Staňkově-vsi v hotelu U města Domažlic.

21. ledna 16. ples hasičského sboru v Poděvousích u Peteříků.

21. ledna V. ples Sokola v Horní Kamenici v sále u Steinbachů.

21. ledna věneček hasičského sboru ve Staňkově (měst.) v sále sokolovny.

V sobotu dne 21. ledna ples hasičského sboru v Poděvousích v sále u Peteříků.

14. ledna věneček hasičského sboru ve Štichově v sále u Bernklauů.

14. ledna XIX. ples Sokola v Osvračíně v sále pí Kochmanové.

21. ledna ples hasičského sboru ve Lštění v hostinci u Valkounů.

21. ledna ples hasičského sboru ve Vránově v hostinci pana J. Heicla.

28. ledna ples DTJ ve Staňkově v Lidové domě.

28. ledna IX. ples Sokola v Puclicích v hostinci u Toušů.

4. února šibřinky Sokola ve Staňkově v rázu: Světový veletrh.

Boty dělá obuvník, šaty šije krejčí, ale kdo vám tiskne? Každý může dělat jen to, pro co je náležitě vybaven a co dovede. Kdo má šídlo, není ještě vybaven pro obuvnictví, a kdo jehlu, pro krejčovinu. Právě tak ani rozmnožovací přístroj nemůže nahradit tiskárnu. Nevěříte? Tedy si porovnejte sám, jak vypadá tiskopis rozmnožený anebo u vás „tištěný“. Položte si je vedle sebe a budete to ihned vidět. Vzpomeňte si, jakým dojmem i na vás takové ledabylé rozmnoženiny působí. Asi jich zahazujete hodně do koše hned při otevírání pošty bez přečtení. Ale tak nakládají jiní lidé i s vašimi rozmnoženinami. V zájmu úspěchu i v zájmu dobré pověsti firmy bylo by jistě moudřejší i úspornější nahradit je tiskopisy řádně vytištěnými.

Otevřte štědrá ruku při sbírce na naše národní hrdiny-uprchlíky!

Přijme se řádný

hoch do učení

na sedlářství a čalounictví za výhodných podmínek.

J. BERNKLAU, sedlářství a čalounictví, Staňkov čp. 75.

Prodá se levně zánovní

radioaparát

(3lampovka značky Philips), neb vymění za hospodářský vůz.

Adresu sdělí v administraci t. listu

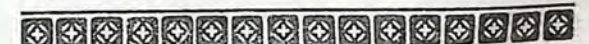
Houslové hře

vyučuje ve Staňkově učitel hudby

Karel Lang,

žák em. řed. konservatoře E. Holého

(Staňkov, Husova, budova pošty I. patro).

Plesové pozvánky

vkusné a levné zhotovuje:

Tiskárna

Závorka

Staňkov

RADIO-KRATOCHVÍLE DOMAŽLICE

Jednatelství a informace: **BOHUMIL KOŽÍŠEK**, Staňkov, Husova 120 (u Petrůvků).